

[Socialministeren.]

22 Aar, med Hensyn til hvem det derfor gælder for os om af Hensyn til den opvoksende Slægt at trække dem bort fra Ledigheden og anbringe dem ved Arbejde.

Det er blevet forlangt af mig baade af Partiet Venstre og af Det konservative Folkeparti, at jeg ganske bestemt skulde gøre Rede for, hvor de Arbejder skulde udføres, der her kunde blive Tale om, og hvad det var for Arbejder. Jeg har naturligvis heroverfor maattet gøre den Hovedindvendning, at jeg saa lidt som nogen anden i den høje Rigsdag vil være i Stand til paa Forhaand ved Fremsættelsen af et Lovforslag som dette at gøre Rede for, hvor vi paa det Tidspunkt, da Loven er gennemført og skal føres ud i Livet, har de langvarigt ledige og de unge ledige gaaende. Der er under Forhandlingerne meget paa de Arter af Arbejder, der vil blive taget fat paa; det er hovedsagelig Cykle- og Gangstier, hvad der jo mangler praktisk talt over det ganske Land, og hvis Anlæg er særlig egnet til Arbejde i Henhold til denne Lov, fordi der overhovedet ikke dertil kræves udenlandsk Materiale. Det er Arbejde, der vil kunne udføres brudstykkevis der i Landet, hvor vi har et tilstrækkeligt Antal af de to Typer arbejdsløse, som det her er Meningen at komme til Hjælp. Derfor er det ganske urimeligt at forlange, at jeg paa Forhaand skulde opstille et Program angivende ganske bestemte Steder, hvor der skulde udføres den Slags Arbejder. Vi skal nok gennem Ministeriet sørge for at faa organiseret Arbejdet saadan, at vi faar beskæftiget de arbejdsløse der, hvor de findes. Det er det, der er Hovedformalet. Derfor har jeg ikke kunnet og ikke villet stille med ganske konkrete Opgaver, der skulde løses paa ganske bestemte Steder.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de Penge, der anvendes hertil, unddrages den almindelige produktive Virksomhed, vilde naturligvis ikke være uden Betydning, hvis man maatte forudse, at de virkelig unddroges denne. Jeg er ikke blind for, at det i givet Fald kan være farligt at anbringe alt for mange Midler i offentlige Arbejder, hvis vi derved bliver ude af Stand til at finansiere vor Eksport og Industri. Men jeg har den bestemte Opfattelse, at Anvendelsen af de Beløb, der her er Tale om, navnlig under Hensyn til, at der overhovedet ikke bliver Tale om Anvendelse af udenlandsk Valuta, slet ikke vil faa den Virkning, som frygtes af dem, der er gaaet imod Lovforslaget. Det er en social Lov, der her er Tale om, idet den angaar en social Opgave.

Jeg vil gerne sige vedrørende de Ændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side, at jeg ikke kan tiltræde dem. Det er muligt, at der i Sommer kan blive saa meget Arbejde, at der ikke i Tiden indtil 1. April 1938 bliver Brug for de 30 Mill. Kr. Vi vil alle haabe, at der ikke bliver Brug for dem alle sammen, det kan være, der kun bliver Brug for Halvdelen. Saa fremt der skal være Mulighed for at løse den Opgave, denne Lov stiller, nemlig Beskæftigelsen af de langvarigt og de helt unge arbejdsløse, maa Ministeriet imidlertid have Raadighed over de Midler, der skal til for at løse den til Bunds. Derfor kan jeg ikke tiltræde den Begrænsning, der ligger i, at Beløbet skulde sættes til 8 Mill. Kr.

Det konservative Ændringsforslag Nr. 2 kan jeg ikke tiltræde af den Grund, at de Regler, som findes i Lov om Grundforbedring, ikke er fastsat af Socialministeriet. Det er nu i den nye Arbejdsløshedslovs Bestemmelser om Nødhjælpsarbejder og i Loven om mellemkommunal Refusion fastsat, at det er de overenskomstmæssige Lønninger, der skal være gældende, og dette er ogsaa fastsat i det Lovforslag, der behandles her. Den Regulering, der skal finde Sted for at gøre de arbejdsløse interesseret i at skaffe sig Arbejde i privat Virksomhed, skal ske gennem Arbejdstidens Begrænsning. Vi anser det for ganske nødvendigt, at vi i hvert Fald for alle de Loves Vedkommende, der henhører under Socialministeriet, faar ensartede Principper, og derfor kan jeg ikke tiltræde Ændringsforslag Nr. 2.

Ændringsforslag Nr. 3 anser jeg for at være ganske overflødig og kan derfor heller ikke tiltræde det. Det er paa Forhaand givet — og jeg har udtalt det under Forhandlingerne i det andet høje Ting —, at i samme Øjeblik der kan anvises de unge Arbejdere eller de ældre, der faar Arbejde i Henhold til denne Lov, erhvervsmæssigt Arbejde paa Stedet ved Landbrug eller anden Virksomhed, vil overhovedet ikke en eneste af dem faa Lov til at fortsætte en Dag længere. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at vi ved Hjælp af disse Arbejdere vil trække enten unge Arbejdere eller andre Arbejdere bort fra det Arbejde, der skal udføres i de forskellige Erhverv her i Landet, og navnlig er det slet ikke Meningen, at denne Lov i mindste Maade skal kunne benyttes til at drage unge bort fra Landbrugserhvervet. Derfor anser jeg det for ganske unødvendigt at vedtage Ændringsforslag Nr. 3. Det ligger i Arbejdsløshedslovgivningens Forudsætninger,